

[Svend Andersen (Rosk. a.)]

og gevinstmulighed. Man risikerer ikke 1 million kroner, hvis det højeste, man kan få ud af det, er omkring 1.000 kr. netto, efter at skatten er betalt. Heldigvis er der dog i nogle lande ved at opstå en forståelse for i hvert fald dette problem. I USA har et senatsudvalg i sidste uge besluttet at sætte skatterne ned med 23 mia dollars, således at dette beløb bruges til dels at nedsætte den i USA særlig investeringsfjendtlige kapitalvindingskat, medens resten vil blive brugt til at nedsætte indkomstskatterne med. Også i Vesttyskland går man ind for skattelettelser. Men i Danmark går man selvfølgelig den modsatte vej; dér forhøjer man momsen og indfører værdistigningsafgift.

Ud over de her nævnte foranstaltninger burde regeringen nedsætte det alt for store statsunderskud, men denne gang ikke ved hjælp af skatteforhøjelser, men ved hjælp af besparelser.

Hvis man vil have orden i Danmarks økonomi, kan det kun lade sig gøre ad de veje, jeg her har skitseret. Det er til gengæld veje, som fører til et samfund, der består af et frit erhvervsliv, et levedygtigt erhvervsliv, fuld beskæftigelse, orden på betalingsbalancen, samtidig med at det vil være veje, der vil styrke den personlige frihed og fjerne den høje grad af helt uanstændig fjernstyring, der sker af de danske borgere i øjeblikket.

Desværre var det ikke den tale, vi hørte statsministeren holde i tirsdags. Statsministerens tale var præget af, at den nye regering ikke har nogen visioner, ikke har nogen konstruktiv tænkeevne, ikke har nogen ideer, men tværtimod står totalt lammet i al sin nøgenhed. Og når man kigger ud over regeringen, kan man se, at den tilsyneladende heller ikke er interesseret i at få nye ideer, idet den jo hovedsagelig er beskæftiget med at læse aviser eller med indbyrdes diskussioner.

Den nye regering er lammet af, at dens aktiviteter og alle dens forhandlinger stort set går ud på at fremme egne partiegoistiske hensyn, og at man tilsyneladende er hamrende ligeglad med, hvordan det går den danske befolkning. Der var i statsministerens tale ikke ét eneste forslag, der kan nedsætte omkostningsniveauet, ikke ét forslag, der kan gøre danske varer billigere, ikke ét forslag, der sætter flere mennesker i beskæftigelse,

ikke ét forslag, der råder bod på vores uheldige betalingsbalance.

Tværtimod lykkedes det statsministeren at lægge gift for de kommende overenskomstforhandlinger, idet man truer lønmodtagerne med, at hvis de skulle være så flinke at udvise løntilbageholdenhed ved de kommende overenskomstforhandlinger, så skal de til gengæld blive straffet med en værdistigningsafgift. En værdistigningsafgift, som vil betyde, at det vil blive meget vanskeligt for en lønmodtager at flytte fra den ene egn af landet til den anden. Den vil betyde, at det bliver vanskeligt for unge mennesker at overtage ældre menneskers ejendom. Den vil betyde, at ejerboligen bliver lagt for had, og den vil betyde, at titusinder af unge mennesker samt deres børn ikke kan få den bolig, de helst vil have. Og så vil finansministeren oven i købet gennemføre denne uretfærdighed med tilbagevirkende kraft. Der er tilsyneladende ingen grænser for denne regerings evner til at bære sig komplet tåbeligt, kluntet og ubegavet ad – for nu at bruge nogle af dens egne udtryk.

Hvis der skulle findes virksomheder, som påtænker at foretage nyinvesteringer i Danmark, så er klimaet i øjeblikket så dårligt som overhovedet muligt. Vi har som nævnt et meget højt omkostningsniveau, regeringen truer med, at vi i løbet af nogle år skal have indført tvangssocialisme i form af ØD, og derudover har vi et bureaukratvælde, der vanskeliggør enhver rimelig og fornuftig drift af virksomheder.

Hvis det er den nye regerings mål at få så mange arbejdsløse som muligt, så kan man kun sige til lykke, for så må målet vist siges at være nået med den tale, som statsministeren holdt i forgårs. Statsministeren sagde, at de indgåede forlig har haft en positiv virkning på den økonomiske udvikling. Man skulle tro, at der var grænser for, hvor naiv og blåøjet man kan tillade sig at være. Enhver vil se, at arbejdsløsheden ikke er blevet forbedret, og når betalingsbalanceunderskuddet er en lille smule mindre, end det var sidste år, skyldes det sandelig ikke de indgåede forlig, men udelukkende, at høsten var god sidste år.

Går man ind på andre områder af statsministerens tale, kan man konstatere, at der heller ikke for fiskeriet var noget håb at skimte i det, statsministeren sagde. Heller